

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Controversiarvm Omnivm Hvivs Ævi Lvthero-Calvinisticarvm Libri Tres

Coppenstein, Johann Andreas

Mogvntiæ, 1627

XCIII. Confessio an sit neceßaria iure diuino?

urn:nbn:de:hbz:466:1-35233

baptizamur, similitudini mortis Christi conformamur: at Christum oportuit semel tantum crucifigi; ergo & nos semel Pœnitentiâ baptismali renouari. Sic intelligitur hoc *Heb. 10.* Non relinqui hostiam, id est, non alium fore Christum crucifigendum. Ita Chryf. Amb. Istud: *Peccatum ad mortem*, dicitur, perseverans ad mortem: Ita *Aug. l. de corrept. & grat. c. 12 Amb. &c.* Et pro tali; ait Hieron *l. r. contra Iovin.* difficulter exauditur oratio: *Quis autem scit, ait, si aivem peccare ad mortem.*

Q V Æ S T I O X C I I I.

Contritio ex timore pœnæ num bona sit?

LUTHERVS initio docuit, Timorem servilem, (quo solus pœnæ metu à peccato abstinetur, aut de eo doletur) facere hypocritas, & magis peccatores.

LUTHERANICÆTERI, & CALVINIANI affirmât Vilem esse, vt initium pœnitentiæ.

SVADET Lutherus istis, in *serm. de pœnit. & in assert. art. 6.* 1. Contritio ex metu legis violenta est, vt extorta; ideo auget peccatum; quia remoto mandato placeret peccatum. 2. Odium peccati, ortum ex metu, non est verum odium; sed verum est, quod ex amore iustitiæ ortur. Vnde illud non promanat ex sincero corde; ideo hypocritam facit. 3. Quia timor servilis est inordinatus; cum pœnam magis, quàm culpam timeat.

AVTOR. Ex Timore pœnarum orta contritio, est bona. 1. Teste Sacra Scriptura: quæ docet timorem servilem præcedere dilectioni in convertendis: ideoque incutit timorem, vt pœnitentiâ meditentur conscii: Et illum à Deo inspirari asserit. 2. Ita Traditio Ecclesiæ, sanctique Patres. 3. Ratio: Quia naturale est timere malum Gehennæ, quod accidere potest. Deinde aut voluntatem, aut opus coërcet à malo: quod bonum. Demum ille timor est vnum è

7. donis S. Spiritus, vt initium sapientiæ. Ita S. Patres,

DICO AD I. Non est coactum, quod deliberato suscipitur ac liberè; vt hic timor, vt pote à Deo inspiratus; Deus autem non potest autor esse peccati vel hypocrisis. Quod si is solum opus impediatur peccati; bonus est, sed non contritio; sin & opus & Voluntatem, contritio fit.

AD II. Dolor de peccatis ob timorem non est perfectum odium; ideo id vocamus Attritionem, non Contritionem.

AD III Imperfectus est, vt incipiens ab imperfectis ad perfectiora peruenitur. Et serviliter timentes, mali sunt; ipse timor servilis, quia et si sit in peccatore; non tamen est peccatum, aut causa peccati; sed obstaculum peccandi.

Q V Æ S T I O X C I V.

Confessio an sit necessaria iure diuino coram Sacerdote?

LUTHERVS I. *Capit. Babyl. c. de pœn.* Confessio locuta est vtilis, ac necessaria; Sed 1. Probatæ quæ ex scripturis. 2. Necessè non est confessio omnia Sacerdotibus. 3. Reprobat circumstantiam Confessionem. 4. In *Serm. de pœn.* Confessio esse non venialis; nec Mortalis omnia; sed tantum mortalitè mortalis; Alioquin, *art. 9.* nihil vel inquit Deus, gnosendum. 5. In *serm. de Confess.* anno 1530. Confessione in Sacerdotibus fieri solitam, esse à Papa institutam solo Melanchi. in *Conf. Aug.* Enumeratio peccatorum esse omnium impossibilem.

II CALVINVS I. *lib. 1. c. 4 §. 7.* *Aliis quæ fronte ausit contendere, Confessionem locuta est diuini. Cuius equidem vetustissimum usum esse fuemur; sed quem facile euincere possumus se liberum.* Et §. 11. Confessionem Generali admittit Ministro faciendam in Ecclesiâ. Et §. 12. Privatam quoque coram Pastore, cum quis sic anguitur, vt expiare conscientiam

solu non queat. Et. §. 19. Confessionem auricularem, rem adeo pestilentem, totque nominibus Ecclesie noxiam damnans, ac sublatam è medio cupimus:

III. KEMNITIVS Confessione generali & penitentis instructione contentus est. Sic & Brentius in Conf. Wittenberg. artic. 11.

SVASIONES eorum infra subiiciemus.

RATIO. I Confessio in S. Scriptura significat variè. 1. Laudem Dei. Pl. 9. *Cōfitebor tibi Domine Rex & collaudabo.* &c. 2. Gratiarum actionem, Mat. 12. 3. Professionem fidei Rom. 10. v. 10. 4. Protestationem Veritatis, Ioan. 1. v. 20. 5. Explicationem culpæ Ps. 31. v. 5.

Et hæc fit variè: 1. Soli Deo ob solam spem veniæ; 2. Solis hominibus, ob alias causas. 3. Deo simul & homini. Ut Io. 7. *Fili, da gloriam Domino, & confitebre mihi, quid feceris.*

Et hæc quadruplex est: *Generalis* in publico & in genere: *Publica* discretata fit speciatim coram pluribus. *Auricularis* discretata fit in specie Sacerdoti coram teste Deo. *Et q. hæc propriorum peccatorum manifestatio fuit, accusatio, coram Sacerdote, cum spe veniæ, facta ab penitente ipsomet.* Ecce genus, Obiectum, Causam.

II. INSTAIVTIO Confessionis Sacramentalis facta. 1. *Non in lege nature:* Quia nulla vnquam gens ante Christum tenebatur ad eam. Quæ tamen facta proditur, ea fiebat in ordine ad Deum solū; vt Gen. 2. & 3. Iob. 32 Sic S. Amb. 2. *Non in lege Mosaiica:* Quia Lex nihil addit ad perfectum; nullum enim Sacramentum operabatur ex opere operato. Io. 7. agitur de Confessione iudiciali, criminali & publica, idque de vno facto. 3. *Nec S. Iacobus* eam instituere potuit, vt Minister Christi. Sacramenta enim instituere so-

lius Christi erat: Et quia Vniuersali Lege vniuersalem Ecclesiam non potuit obligare, vt Vicarius vnus Generalis Petrus. D. Tho. 3. q. 46. a. 2. Promulgauit tamen cā vt Apostolus: & haud dubiè eius cohortationi obeditum est: sicque & vsitauit; Vt & cæteri Apostoli.

4. *Nec Vniuersala Ecclesia* instituit; sed accepit *instituzam* immediatè à Christo: Ita Conc. Trid. Sess. 7 c. 1. Tert. Cypr. &c. Præceptā vero tenemus Ioan. 20. vbi Dominus dedit absoluendi Potestatem: ergo & prius iudicandi: ergo ante iudicium & Cognoscendi: Cognitio autem fit ex Confessione. *Ratio:* Quia Ius Iudicandi non potest dari sine obligatione Iudicandorum. Quocirca, vt Sacerdotes ad Absoluendum; ita Peccatores tenentur iure diuino ad Confitendum.

Præceptum hoc, tamen si quidam deducant ex Matt. 4. *Penitentiam agite,* Alii ex Ioan. 5. *Pater non iudicat quemquā: sed omne iudicium &c.* Aut ex Iac 5 *Confitemini:* vt Aug hom. 12 Chryl hom 9. ad Heb. &c. Certissimò tamen deducitur ex Ioan. 20. iuxta Conc. Trid. S. §. 14. C. 4. De præcepto autè diuino rursus præcepit Ecclesia Determinationem certam modi, temporis, casus & causæ. Idcirco Ecclesia suam Determinationem abrogare potest: non Christi Institutionem. Ipse Papa quoque Præcepto Diuino quidem tenetur absolutè & simpliciter: Ecclesiastico etiam; non quidem Coactiuè, sed tamen Directiuè. Quia licet sit supra Concilium; tam Legislator tenetur lege sua vel Antecessorum.

